

det Samme som, at det skulde begraves og ikke føres til noget Resultat. Det tror jeg virkelig er en noget eiendommelig Maade at indbringe Lovforslag paa, og jeg synes ogsaa, at det Udvalg, til hvilket disse Forslag skulde vende tilbage, vilde komme i den eiendommelige Stilling at skulle føde Børn og sluge dem bagefter; det minder noget om en vis græsk Gud, der havde dette for Skik.

Da den høitærede Formand har tilladt dette, skal jeg endnu med nogle ganske faa Ord omtale Afvigelserne mellem de Herrer's Forslag og det Forslag, for hvilket jeg har den Ære at være Ordspørrer. De ere nemlig ikke synderlig store. De ærede Medlemmer vilde omtrent gaa med til de Ting, som vi foreslaa; men der er to Punkter, af hvilke det ene, synes jeg, er temmelig ringe, hvorimod det andet er temmelig stort, hvori de adskille sig fra os. Det ene er det, der angaar Stilen. De Herrer foreslaa nemlig, at der maa ikke kræves skriftlig Overfattelse fra Dansk til noget fremmed Sprog, hverken ved Afgangsexamen eller ved de aavelige Skoleexamina. Det er en Bestemmelse, som i det Høieste kunde komme til at gjælde for de offentlige Skoler, de private behøvede ikke at tage det fjerneste Hensyn dertil og vilde ikke gjøre det, og dernæst vilde Skolerne paa saa mange Maader kunne omgaa Bestemmelsen, at det vilde vise sig, at den ikke blev effektiv. Skolerne vilde kunne lade Drengene skrive akkurat ligesaa mange Stile og beskæftige dem med ligesaa mange skriftlige Arbejder som nu. (Leth: Hvorfor?) Det forekommer mig, at det ærede Medlem maa kunne indse, at Skolerne have en vis pædagogisk Opfattelse af Stilens Nødvendighed, og naar vi indsætte dette i en Lov og ikke have nogen som helst Opinion hos Skolemændene paa dette Punkt, nytter det ikke det Mindste. Det er ligegyldigt, hvad vi gjøre, de ville dog arbejde paa samme Maade som før; men naar en Lov ikke kan forbyde Noget, saa er det uheldigt at have en saadan Lov, der kun gjælder for de offentlige Skoler, ikke for de private, og som altid vil kunne omgaaes. Det andet Punkt er et stort og vigtigt Punkt, nemlig Vortfalden af Græsk. Ja, jeg har ikke det Fjerneste imod, at Græsk falder bort. Jeg er personlig stemt derfor, og jeg har udtalt her i Thinget, at jeg gaar endnu videre og ønsker ogsaa Latin bort; men om det Punkt ved det ærede Medlem ligesaa godt som jeg, at ville vi det, saa strander det Hele. Der er for Diebliffet ingen Mulighed heri Landet for at faae Græsk bort fra Skolerne, Opinionsen gaar ikke i den Retning, og vilde vi diskutere den Sag og vedtage et Forslag af det Indhold, hvis det var muligt at faa det vedtaget heri Thinget, saa vilde det være en platonisk Fornøjelse, der kun vilde føre til en ørkesløs Diskussion og til Ved-

tagelsen af en Lov, som Ministeren vilde være imod, og som ikke vilde blive vedtagen af det andet Thing. Anden Fornøjelse vilde vi sandsynligvis ikke faae deraf. Dette var altsaa den egentlige Forskjel mellem de Herrer's Forslag og vort. Der er endnu den Forskjel, at de andre Herrer i deres Kontralovforslag eller Skilovforslag — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — i dets sidste Paragraf ikke ville have Undervisningsministerens Navn nævnt. Ja, naar man var ganske vis paa, at den nuværende Undervisningsminister vilde blive siddende til evig Tid, saa kunde jeg endda forstaa det; men der er dog en Mulighed for, at hans Laburet og han kunne stilles fra hinanden, og saa synes jeg ikke, man skulde udstrække dette Fjendskab til denne Minister til alle følgende Ministre. I det jeg nævner Ministeren, veed jeg, at der kommer et politisk Moment ind i Sagen. Man har ment, at man ikke burde fremme denne Lov, fordi den vilde være en Opmuntring for Ministeren, fordi det kunde være en Krøst for ham under de Lidelser, han ellers maa udstaa. Jeg skal dertil sige, at nogen umiddelbar Nytte kan Ministeren jo ikke have af Loven, da han jo ikke gaar i Skole og altsaa ikke paa den Maade vil have Gavn eller Glæde af at faae Lovforslaget vedtaget; men det er ogsaa en ren Feiltagelse at tro, at dette skulde være et Lovforslag, som kunde i høi Grad gjøre Krav paa hans Sympathi. Det kan jeg umulig tro, naar jeg ser paa hans eget Forslag, hvor der forlanges latinisk Stil i et endnu større Omfang end hidtil, medens vi ville have den latiniske Stil bort. Men det Punkt gjør, at han umulig kan føle nogen stærk Sympathi for vort Forslag, selv om han var nødt til at antage det. At han kan være nødt dertil, beror paa akkurat det Samme, som gjør, at vi ere nøbte til at komme med vort Forslag, nemlig et Kryk udefra, som hviler paa ham som paa os. Naar der lyder saa høie Klager over Overbebyrdelse, er man nødt til at gjøre Noget for at afhjælpe dem. Ministeren kan ikke være bekendt overfor den offentlige Mening ikke at anerkjende den; enten han vil eller ei, er han nødt dertil. Mig er det ganske ligegyldigt, om Forslagets Vedtagelse er en Opmuntring for Ministeren eller ikke, det er Noget, jeg ingen Interesse har for. Jeg stiller dette Forslag af Interesse for Skolen, og det er det Sidste, jeg vil fremhæve, at det forekommer mig, at, Alt vel overveiet, ligger her paa den ene Side visse politiske Følelser, paa den anden Side en vis human Følelse overfor Drengene, overfor Børnene i Skolerne. Ærede Medlemmer maa da overveie og tage i Betragtning, hvad der veier mest for den, naar de skulle stemme i denne Sag. Naar man nu siger, at et saadant Lovforslags Vedtagelse vilde gjøre det vanskeligt i sin